



Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.050/2020/5.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a dr. Pénzes Katalin Ügyvédi Iroda (felperesi jogi képviselő címe., eljáró képviselő dr. Pénzes Katalin ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe1) felperesnek a dr. Mayer M. Balázs ügyvéd jogi képviselő címe2) által képviselt Alperes1 (alperes címe) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetése és jogkövetkezményei, felmondási időre járó távolléti díj, munkaszerződéstől eltérő foglalkoztatás ellenértéke, illetve szabadságmegváltás megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2019. május 16. napján kelt 67.M.3525/2015/72. számú ítélete ellen az alperes 73. sorszámú és a felperes 74. sorszámú fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

részítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a munkakörtől eltérő foglalkoztatás vonatkozásában részben megváltoztatja és az ezen a címen megítélt elmaradt munkabér összegét 5.775.000 (ötmillió-hétszázhetvenötezer) forintról 874.000 (nyolcszázhetvennégyezer) forintra leszállítja, a munkaviszony jogellenes megszüntetésével kapcsolatban az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezi, és az elsőfokú bíróságot ebben a keretben a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítja.

Az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezését akként változtatja meg, hogy kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 890.547 (nyolcszázkilencvenötezer-ötszáznegyvenhét) forint +ÁFA perköltséget, továbbá a felperes 889.400 (nyolcszáznyolcvankilencezer-négyszáz) forint helyett 1.121.097 (egymillió-százhuszonegyezer-kilencvenhét) forint, az alperes pedig 1.415.700 (egymillió-négyszázötvenötezer-hétszáz) forint helyett 52.440 (ötvenkétezer-négyszáznegyven) forint kereseti illeték megfizetésére köteles.

Az elsőfokú ítéletet ezt meghaladóan helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 345.113 (háromszáznegyvenötezer-egyszázötvenhárom) forint +ÁFA fellebbezési perköltséget, valamint külön felhívásra az állam javára 1.377.190 (egymillió-háromszázhetvenhétezer-egyszázkilencven) forint fellebbezési illetéket, az alperest arra kötelezi, hogy külön felhívásra

az állam javára 69.920 (hatvankilencezer-kilencszázhusz) forint fellebbezési illetéket fizessen meg.

Megállapítja, hogy a hatályon kívül helyezett rendelkezéssel kapcsolatban 445.500.- (négy száznegyvenötezer-ötszáz) forint ügyvédi munkadíjból álló perköltség és 1.052.890 (egymillió-ötvenkétezer-nyolcszázkilencven) forint fellebbezési illeték merült fel, mely költség viselésének kérdésében az elsőfokú bíróság határoz.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság ítéletével arra kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek a jogviszony jogellenes megszüntetése jogkövetkezményeként 12 havi távolléti díjnak megfelelő, elmaradt jövedelem címén igényelt kártérítés címén 17.820.000 forintot és ezen összeg után a középátlagos időponttól 2017. szeptember 15. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatát, valamint elmaradt munkabér címén 5.775.000 forintot és ezen összeg után a középátlagos időponttól 2015. február 15. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatát. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította és arról rendelkezett, hogy a felek költségeiket maguk viselik. A felperest 889.400 forint, az alperest 1.415.700 forint kereseti illeték megfizetésére kötelezte az állam javára.

[2] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2013. április 15-i hatállyal létesített munkaviszonyt az alperessel szakterületvezető munkakörbe. A felperes munkaköri leírást nem kapott, ezért munkaköre és feladatai a bank szervezetét tartalmazó szabályzatok alapján állapíthatók meg. Munkaköri feladata a felmondás közlésekor a szakterület⁸ és szakterület⁷ szakterületre (szakterület belső banki kódja: D14) terjedt ki. A felperes munkaszerződésének 14. pontja szerint a bank a munkaviszony által történő rendes felmondása esetén a munkavállalónak a bank kollektív szerződése szerinti felmondási időt és végkielégítést biztosít.

[3] Az alperes 2014 októberétől a felperest a szakterülettől független ingatlanértékesítési csoport vezetésével bízta meg, amely kapcsán sem a munkaszerződés, sem a banki szabályzatok módosítására nem került sor. 2014. december 23-án a már szanálás alatt álló munkáltató szanálási biztosai 2015. június 30-ig kötelezték a felperest a munkaszerződése szerinti munkakörén belül további két, külön szakterületvezető (igazgató) által irányított szakterület, az szakterület², valamint az szakterület³ szakterület vezetői feladatainak ellátására (szakterületek banki kódja: E 11, E 14). A felperes díjazásban az elvégzett többletfeladatokért nem részesült. A megbízás időszaka alatt az alperesi bank Általános Működési Szabályzatában (továbbiakban ÁMSZ) a szervezeti egységek három különböző szakterületként kerültek megjelölésre és szabályozásra. A felperes részére adott megbízás

2015. március 31-ig volt érvényben, amikortól ismét önálló szakterületvezető vette át a szakterület vezetését.

[4] 2015. augusztus 7. napján a cég belső levelezési rendszerén keresztül értesült felperes arról, hogy tanúzt a felperes által vezetett szervezeti egységhez helyezték a felperessel megegyező szakterületvezető munkakörbe.

[5] Az alperes 2015. augusztus 25-én felmondással megszüntette a felperes munkaviszonyát 30 napos felmondási idő figyelembevételével. A felmondás indokolásában az alperes arra hivatkozott, hogy „megszűnt a felperes által ellátott munkakör, mivel a felperes által vezetett szakterület önállósága megszűnt, a szakterület által ellátott munkafeladatok kibővítésre kerültek, annak vezetését az új szervezeti szintre emelet szervezeti egység vezetője veszi át”.

[6] 2015. januárjában az alperesi szervezeten belül a kockázatkezelési ügyvezető igazgató irányítása alá tartozó szervezetekben négy igazgatóságot és ezen kívül egy további külön álló szervezeti egységet különböztettek meg. Ezen négy igazgatóság közül felperes 2015. április 1-ig a Igazgatóságonlon belül működő szakterület7 Szakterület vezetőjeként dolgozott.

[7] Az alperesi társaságnál stratégiai átszervezés zajlott 2015. év áprilisától kezdődően 2015. augusztusáig bezárólag, melynek eredményeként az alperes 2015. április 17-i hatállyal döntött arról, hogy a Igazgatóságonlot átszervezi, a neve Problémás Hitelek Igazgatóságára változott és ezen belül a szakterület7 és a szakterület8 szakterületeket összevonta, melynek vezetését 2015. augusztus 11-ig a felperes látta el. Ekkor került az ÁMSZ-en átvezetésre, hogy a felperes szakterülete az ingatlan értékesítési területtel bővült.

[8] 2015. augusztus 11-i hatállyal újabb ÁMSZ került elfogadásra, melynek során a négy korábbi igazgatóság feladatait két ügyvezető igazgatóság alá vonták össze: az Igazgatóság2 feladatköreinek összevonásával, valamint a szakterület8i és Igazgatóság51 jött létre a Igazgatóság3 (a hozzá tartozó szakterület7 és szakterület8 szakterületekkel és a Retail szakterület8 és szakterület10 Szakterületekkel), valamint a Speciális Hitelek terület szakterület9 Igazgatóság (a hozzátartozó I. és II. szakterületekkel) feladatköreinek összevonásával.

[9] Ezen újabb ÁMSZ módosítás szerint a D14-es banki kódú szakterületet új, megváltozott néven jelöli meg: Igazgatóság5 Igazgatóság. A terület banki funkciója, valamint követeléskezelési és szakterület10i munkafadatai a szabályzat szerint nem változtak.

2015. augusztus 12-én hivatalos banki tájékoztatás került kiküldésre, mely szerint a D14-es kóddal jelzett, korábban szakterület8 és szakterület7 szakterület neve Igazgatóság5

Igazgatóságra változott. Az igazgatóságon belül a szakterületeket négy új szervezeti egységgé szervezték: 1. Igazgatóság5 Igazgatóság

2. Lakossági szakterület8 és Követeléskezelés Igazgatóság

3. szakterület8 és Követeléskezelési Folyamatok Ellenőrzése Szakterület

4. szakterület11i Szakterület

[10] Az ekként megállapított tényállás alapján az elsőfokú bíróság a felperes keresetét részben megalapozottnak találta. A munkaviszony felmondását jogellenesnek értékelte, mivel megállapította, hogy a felperessel közölt felmondás indokolása nem valós. Megállapítása szerint a becsatolt iratok alapján arra lehetett következtetni, hogy a D14 és az E01 szakterületek soha nem kerültek egyesítésre, különálló szakterületeknek minősültek. Az ÁMSZ alapján szakterületeket, azok feladat-, felelősségét-, hatáskörét kizárólag az ÁMSZ tartalmazza és új szakterületet létrehozni, vagy a szakterületek feladat-, felelősségi-, hatáskörét megváltoztatni csak az ÁMSZ módosítása útján lehet, ami azt jelenti, hogy a szakterületek feladat- és hatáskörük ÁMSZ-tól való eltérése kizárt. A 2015. augusztus 11-i ÁMSZ-ban is egyértelműen látható, hogy a két korábbi SHT terület összevonásával létrejött az SHT (Speciális Hitelek Terület költség helyi kód: E01) különálló szakterület, a korábbiakhoz képest változatlan feladatkörrel és hitelportfólióval, saját személyi állománnyal, amely egyértelműen nem része a Igazgatóság5 D14 szakterületnek, hanem az azzal azonos szintű különálló szakterület. A peres iratokhoz csatolt feljegyzés megerősíti, hogy a Vállalati szakterület10i terület átnevezésekor és felperes eltávolításakor létrejött SHT (E01) szakterület a korábbi SHT I. és II. területek (E13/E14) összeolvadásából jött létre, ezért egyik korábbi egység sem válhatott a D14 vállalati szakterület10i szakterület részévé. Ebből az következik, hogy a változatlan feladatkörű D14-es szakterület mellett egyetlen új SHT szakterület jött létre, ami önálló és független szakterület, a korábbi SHT-hoz képest változatlan feladatkörrel és hitelállománnyal. A feljegyzés nem döntési kompetenciák odaítéléséről vagy kiszélesítéséről szól, hanem már egyébként is élő döntési jogosultságok döntési rendszerben történő beállításának módjáról. A feljegyzéssel a szakterületek feladat-, felelősségi- és hatáskörét megváltoztatni nem lehet, azt csak az ÁMSZ teheti meg.

[11] Rögzítette, hogy a felperes az általa vezetett D14 szakterület vonatkozásában a bankban létező legmagasabb személyi döntési kompetenciával rendelkezett (Level 0, szemben vezető alacsonyabb, Level 1-es szintjével). Ebben tehát semmilyen emelés vagy bővítés nem volt lehetséges.

[12] Megállapította továbbá, hogy a mennyiségi adatoknak, az esetleges ügyfélszám növekedésnek a perben nincs jelentősége. A korábbiakban el nem látott új D14-es vállalati szakterület10i szakterületi feladatot az alperes nem tudott igazolni.

[13] Hivatkozott arra, hogy tanú3 tanúnak nem volt rálátása az érkezését megelőző időszakra, illetve nem tudott konkrétan megnevezni olyan munkafeladatot, amelyet a terület, illetve a felperes maga a megelőző időszakban ne látott volna el. A tanú csak a különböző

típusú ügyfelek, ügyletek belső arányának eltolódását igazolta, ami nem jelenti egy szakterület megszűnését vagy átszervezését.

[14] A hivatalos banki tájékoztatásból azt a következtetést vonta le, hogy csupán átnevezés történt és három egymástól független szakterület maradt fenn: lakossági (D17), vállalati (D14), SHT (E01). Változás csupán az SHT területek esetében történt: a két SHT terület összevonásra került. Ebből következően a D14-es Vállalati Követelésszakterület10i szakterület vezetői álláshely nem szűnt meg. tanú3 az átnevezést megelőzően még a felperes által vezetett szakterületre lépett be újabb, második szakterületvezetőként és a felperes párhuzamos szakterületvezetői munkaviszonya felmondásra került. Így a két egymást váltó szakterületvezető azonos szakterületen dolgozott, a szakterület megszűnésére utaló alperesi érvelés nem lehet valós.

[15] Az elsőfokú bíróság a felmondás okszerűségével kapcsolatban megállapította, hogy az átnevezett D14-es szakterületre korábbiakban nem kezelt ügylet vagy ügyféltípus tényszerűen nem került és kerülhetett, mert feladat- és hatásköre korábban is minden a bankban előforduló ügyfél- és ügylettípusra kapcsolódó munkafeladatra, bármely múltban és jövőben átvett és kezelt ügyletre kiterjedt, ennek bővítése így nem volt lehetséges. Amennyiben addig nem kezelt ügylet átvételére került volna sor, a szakterület jellegéből és természetéből kifolyólag ez sem támasztaná alá a Vállalati szakterület10i terület megszüntetését és új, teljesen egyező profilú banki vállalati szakterület10i terület létrehozásának koncepcióját. A felperes döntési kompetenciája minden D14-es szakterület által kezelt ügyletre kiterjedt (a speciális ügyekre is), a bankban lehetséges legmagasabb szintű volt, bővülés tehát e tekintetben nem igazolható. A felperes által vezetett szervezeti egység az átnevezés után is szakterület maradt, a D14-es szakterület, magasabb szintű szervezeti egység nem jött létre.

[16] Egyebekben rögzítette, hogy a felperes rendeltetésellenességre való hivatkozását – figyelemmel arra, hogy az alperes felmondása a fenti okokból jogellenes – a bíróság már nem vizsgálta.

[17] A kereset összecszerűségével kapcsolatban utalt arra, hogy a felperes elismerte, hogy a 2015. augusztus hónapra vonatkozó havi alapbére 1.485.000 forint volt. Ehhez képest a felperes kereseti számításával a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 148. §-a alapján nem értett egyet és mellőzte a felperes napi 75.250 forintos távolléti díjra alapított számítását. Az 1.485.000 forintos havi személyi alapbér alapulvételével tizenkét havi távolléti díj összegének megfelelő 17.820.000 forint megfizetésére kötelezte az alperest. Az alperes azon hivatkozásával, hogy káron szerzés tilalmára is figyelemmel ezen összegből a 18,5%-os járulék terhet levonásba kell helyezni, nem értett egyet, mivel az Mt. 82. § (2) bekezdése a követelhető kártérítési összeg legfelső határát jelenti, amelyből a 18,5%-ot nem kell levonásba helyezni.

[18] A felperesnek a kollektív szerződés alapján a felmondási időre járó távolléti díjra vonatkozó követelését nem találta megalapozottnak. Álláspontját azzal indokolta, hogy a 2013. január 1. napjától érvényes új kollektív szerződést a felek kifejezetten az új Mt. hatálya alá helyezték. A szerződő felek akarata új szerződés létrehozására irányult, a korábban volt hatályos kollektív szerződést a felek egyező akaratával hatályon kívül helyezték, erre tekintettel az Mt. 205. §-a alkalmazható, figyelemmel a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény hatálybalépésével összefüggő átmeneti rendelkezésekről és törvénymódosításokról szóló 2012. évi LXXXVI. törvény (a továbbiakban: Mth.) 11. § (1) bekezdésére.

[19] Megállapította, hogy az alperes a kollektív szerződés hatályba lépését követően 2014. szeptember 29. napján került a Magyar Állam 100%-os tulajdonába és ezen időponttól folyamatosan az Mt. 204. § (1) bekezdése értelmében köztulajdonban álló munkáltatónak minősült. Ezen időpontot követően az alperesre, mint köztulajdonban álló gazdasági társaságra egyrészt a köztulajdonban álló gazdasági társaságok takarékosabb működéséről szóló 2009. évi CXXII. törvényt, másrészt az Mt. 205. §-át is alkalmazni kell. Utalt arra, hogy az alperes köztulajdonban álló munkáltató, hiszen nemcsak a 100%-os állami tulajdonban lévő munkáltató minősül annak, hanem az a gazdasági társaság is, amelyben az állam többségi befolyással rendelkezik. Az Mt. 204. § (2) bekezdése alapján a többségi befolyás megvalósul, amennyiben az állam a jogi személyben a szavazatok több, mint 50%-ával közvetlenül vagy köztes vállalkozás útján rendelkezik. A szanálást végző MSZVK Zrt., mint a felmondás időpontjában az alperes egyedüli részvényese felett a tulajdonosi jogokat a Magyar Nemzeti Bank látja el, azzal, hogy a pénzügyi közvetítőrendszer egyes szereplőinek biztonságát erősítő intézményrendszer továbbfejlesztéséről szóló 2014. évi XXXVII. törvény (szanálási törvény) 3. § (5) bekezdése és az alapszabály 2.2. pontja értelmében az alapítást követően a tulajdonosi jogokat a Magyar Nemzeti Bank gyakorolja. Az alapszabály 3. pontja kifejezetten rögzíti, hogy a közgyűlés hatáskörét a tulajdonosi jogokat gyakorló Magyar Nemzeti Bank gyakorolja és hozza meg a részvényesi határozatok döntő többségét. A Magyar Nemzeti Bank egyedüli részvényese a Magyar Állam (2013. évi CXXXIX. törvény 5. § (4) bekezdés).

[20] Az alperes egyedüli tagja az MSZVK Zrt., amelynek alapszabálya szerint a Magyar Nemzeti Bank, mint köztes vállalkozás gyakorolja a tulajdonosi jogokat, azaz 100%-os szavazati joggal rendelkezik. A Magyar Nemzeti Bank egyedüli részvényese a Magyar Állam. Mindezekre tekintettel az Mt. szerinti állami többség befolyás úgy valósul meg, hogy a szavazati jogok 100%-ával, mint köztes vállalkozás rendelkezik, amely pedig a Magyar Állam 100%-os tulajdonában áll.

[21] Egyebekben a kialakult bírói gyakorlatra hivatkozott, a hasonló tárgykörben született első és másodfokú ítéletekre és a Kúria Mfv.I.10.522/2017/6. számú ítéletében foglaltakra.

[22] A fentiek alapján megállapította, hogy a felperes keresetének alapjául szolgáló kollektív szerződéses rendelkezés jogszabályba ütközött, azért arra a felperes jogot nem alapíthatott. Az Mt. 205. §-a ugyanis kifejezetten kimondja, hogy a végkielégítés és a felmondási idő tekintetében a kollektív szerződés rendelkezése nem térhet el a munka

törvénykönyvében foglalt rendelkezéstől, ezért a felperes által hivatkozott kollektív szerződéses rendelkezés az Mt. 27. § (1) bekezdése alapján semmis. Az alperes helyesen járt el akkor, amikor a munka törvénykönyve általános rendelkezéseinek megfelelően állapította meg a felmondási idő mértékét.

[23] A felperes helyettesítési díj megfizetésére vonatkozó követelését részben találta megalapozottnak. Az SHT terület vonatkozásában megállapította, hogy a felperes 2014. december 23. napjától 2015. március 31. napjáig a szanálási biztosok megbízása alapján végezte az SHT II. (E13) és az SHT szakterület (E11) terület vezetését a korábbi munkaszerződése változatlanul hagyása mellett. A két szakterületet korábban korábbi vezető szakterületvezető vezette havi 1.750.000 havi alapbér mellett, majd a felperes ezen korábbi vezető összes feladatát a megbízása alapján ellátta. A felperes kibővült feladataihoz semmilyen felmentést, könnyítést vagy addicionális kapacitást, támogatást nem kapott. Utalt arra, hogy az alperes sem vitatta, hogy a felperes az SHT területekkel kapcsolatos vezetői feladatokat ellátta. Bizonyítékként értékelte tanú2 tanú vallomását is, mely alátámasztotta, hogy a felperes látta el a keresettel érintett időszakban az adott terület vezetését.

[24] Az alperesi érveléssel szemben nem lehetett megállapítani, hogy munkaszerződés módosítás jött volna létre a felek között, illetve alaptalannak találta azt az alperesi hivatkozást is, hogy a felperesnek bizonyítania kellett, hogy milyen munkákat látott el. Az ellátott feladatokat egyébként tanú2 tanú vallomása igazolta.

[25] A fentiek alapján a korábbi vezető, korábbi vezető havi bruttó 1.750.000 forintos alapbérét alapul véve rendelkezett a keresettel érintett időszakra vonatkozó munkabér megfizetéséről, figyelemmel arra, hogy a felperes korábbi vezető teljes munkáját az adott időszakra ellátta.

[26] Az ingatlanértékesítési területtel kapcsolatos felperesi követelést elutasította. Megállapította, hogy az ingatlanértékesítési terület 2014. október 20-tól a felperes szakterület⁷ szervezeti egységéhez tartozott. Ezt támasztotta alá tanú1 tanú vallomása, a tanú1-re vonatkozó munkaszerződés módosítás és az ÁMSZ határozat is. Utalt továbbá azon felperesi személyes nyilatkozatra is, mely szerint ez a terület már 2014 októbere óta öhozzá tartozik, csak korábban nem került nevesítésre.

[27] Megállapította, hogy ezen területtel kapcsolatban nem valósult meg az a törvényi feltétel, hogy a munkakör módosulásának átmenetinek kell lennie, mivel ez a terület betagozódott felperes szakterületéhez.

[28] A felperes szabadságmegváltás iránti keresetét nem találta alaposnak, mivel a többletmunkakörre tekintettel önálló jogviszonyok nem jönnek létre. Fogalmilag kizárt, hogy az alperesi munkáltató és a felperesi munkavállaló között több párhuzamos jogviszony jöjjön létre, a szabadság pedig nem munkakörhöz, hanem a munkaviszonyhoz kapcsolódik.

[29] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte, harmadlagosan pedig - amennyiben a másodfokú bíróság a felmondás jogellenességét megalapozottnak látná -, a tizenkét havi távolléti díj összegét 14.523.300 forintban kérte megállapítani. Perköltség igényét általános mérték szerint terjesztette elő azzal, hogy ÁFA-körbe tartozik.

[30] A fellebbezésben arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a felmondási indok valóságának vizsgálata során több esetben is iratellenes megállapításokat tett és abból téves és okszerűtlen következtetésre jutott. Álláspontja szerint a Igazgatóság5 (a továbbiakban VRKI) szakterület a SHT szakterület beolvadásával, tehát a D14 és E01 szakterületek összevonásával jött létre. Ennek alátámasztásául hivatkozott a 2015. január 1-jei, a 2015. április 1-jei és 2015. augusztus 3-i időállapotú szervezeti ábrákra, az ehhez kapcsolódó 2015. április 17-i és 2015. augusztus 11-i ÁMSZ-okra, a VRKI szervezeti egység feladatait tartalmazó feljegyzésre és a VRKI emberállományát és a kezelt portfólió volumenét tartalmazó táblázatos kimutatásra, továbbá vezető tanúvallomásra. Az SHT szakterület beolvadására tekintettel téves és iratellenes az a megállapítás, hogy a VRKI feladatai változatlanok voltak a felperes által vitt szakterülethez képest.

[31] Nem értett egyet az elsőfokú bíróságnak az átszervezés célszerűségével kapcsolatos megállapításával sem, és az MK 95. számú állásfoglalásra hivatkozott, mely szerint a munkáltatói döntéshozatal célszerűsége nem vizsgálható a bíróságok által.

[32] Az elmaradt munkabér címén igényelt kártérítés összecszerűségével kapcsolatban arra hivatkozott, hogy a tizenkéthavi távolléti díj összegéből levonásba kell helyezni a 18,5% mértékű járulékokat, figyelemmel az Mt. 172. §-ára.

[33] A helyettesítési díjjal kapcsolatos rendelkezés megváltoztatását és a kereset elutasítását azért kérte, mert az alperes az egész per során következetesen vitatta, hogy a felperes valamennyi korábbi vezető által ellátott feladatot teljesítette. Az ítéleti megállapítás alapjául szolgáló tanúvallomás egy asszisztentstől származik, aki a szakterület munkájába nem látott bele, nem volt rálátása arra, hogy napi szinten milyen többletmunkát jelentett. Hivatkozott a BH 1989.124 és BH 1994.513 számú határozatokra, melyek szerint az összeg meghatározásánál a helyettesítő dolgozó által teljesített többletmunkát kell értékelni, ami a per során nem került bizonyításra, hogy a felperes napi nyolc órás többletmunkát végzett volna.

[34] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az alperesi „fellebbezésben foglaltak elutasítását”, illetve az elsőfokú ítélet ebben a körben való helybenhagyását kérte.

[35] Álláspontja szerint az alperes nem bizonyította a felmondás indokolásában szereplő állításokat, az általa csatolt bizonyítékok nem voltak alkalmasak annak bizonyítására, hogy a szakterület⁸ és szakterület⁷ szakterület önálló szervezeti egységként megszűnt volna. A szakterület némileg megváltozott elnevezéssel, de azonos feladatkörrel ma is létezik. A felmondás indokolásában szereplő magasabb szintű szervezeti egység a bankban nem jött létre, nem létezik. Az esetleges korábbi munkafeladatok, arányeltolódások, illetve mennyiségek változása nem jelent átszervezést. Hivatkozott arra, hogy a per során becsatolt okiratok, szabályzatok, szervezeti ábrák egyértelműen bizonyítják, hogy a két különálló SHT I. és SHT II. szakterületből létrejövő egyetlen SHT szakterület (E01) került kialakításra az összeolvadó SHT szakterületekhez képest változatlan feladatkörrel és ez semmilyen módon nem lett része az alperes által átnevezett D14-es Vállalatok szakterület^{8a} és Követeléskezelés szakterülettel. Az alperes nem tudott megjelölni egyetlen új munkafeladatot sem az új D14-es szakterülettel kapcsolatban, amit korábban ne végzett volna. A 2018. augusztus 11-i szabályzat o) és p) pontjai sem jelentettek új feladatot. A D14-es szakterület feladat és hatásköre korábban is minden a bankban előforduló ügyfél és ügylet típusra, illetve ahhoz kapcsolódó követeléskezelési munkafolyamatra kiterjedt, bővítése egyszerűen nem volt lehetséges. A szakterület korábban is kezelt SHT Green típusú ügyleteket. Kompetenciája és feladatköre korábban is kiterjedt az alperes által megjelölt ügyfél és ügylet típusokra. A D14-es szakterület portfólió nagysága nem változott. Mivel a D14-es szakterület költség helyi kódja változatlan maradt és nem képeztek új költség helyi kódot, ez szintén ellentmond a terület megszűnéséről alkotott utólagos koncepciónak.

[36] A 2015. augusztus 12-én kelt tanú⁴ által írt banki tájékoztatás szerint is csupán átnevezés történt és három egymástól független szakterület¹⁰ⁱ szakterület maradt fenn. Magasabb szintű szervezeti egység nem jött létre és a bankban nem is létezik.

[37] A felperes a munkaszerződéstől eltérő foglalkoztatás kapcsán is vitatta az alperesi fellebbezésben foglaltakat arra hivatkozva, hogy állításait bizonyította, hiszen a megbízólevele a kérdéses időszakra kelt. Ehhez képest az ÁMSZ a felelősségi- és feladatkörét tartalmazza és e két dokumentum együttesen határozza meg az általa ellátott munkakört. Ehhez képest az SHT II. szakterületre vonatkozó kompetencialevele és vezérigazgató helyettesnek a levele az SHT II. és az SHT szakterület szakterületek vezetői feladatainak teljeskörű átvételét írja elő. tanú² és tanú¹ tanúvallomása pedig igazolta a munkavégzését. Álláspontja szerint az alperes által hivatkozott eseti döntések a kérelmének megítélésében irrelevánsak, mivel nem helyettesítési díj, hanem munkaszerződéstől eltérő foglalkoztatás jogcímén kívánt igényt érvényesíteni.

[38] Egyebekben a felmondással okozott kár összegével kapcsolatban nyilatkozott, hogy a kár összege szerűségének meghatározása során valamennyi közteher levonásra került és a kára ezzel együtt is meghaladja az Mt. 82. § (2) bekezdésében foglalt felső korlátot.

[39] A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperes marasztalását kérte munkaszerződéstől eltérő foglalkoztatás ellenértéke címén az ingatlanértékesítési terület vezetésével kapcsolatban 4.455.000 forintban, szabadságmegváltás címén az SHT II. és az SHT szakterület szakterület tekintetében 677.250 forintban, az ingatlanértékesítési szakterület tekintetében 639.625 forintban, továbbá felmentési időre járó távolléti díj megfizetése címén 6.542.000 forintban.

[40] Másodlagosan a perköltségre vonatkozó rendelkezés megváltoztatását kérte akként, hogy az alperest 830.738 forint + ÁFA, a felperest pedig 521.815 forint + ÁFA megfizetésére kötelezze.

[41] Egyebekben kérte az általa viselendő illeték összegének megváltoztatását, figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság által a felek terhére megállapított illeték összege együttesen meghaladja az Itv. 42. § (1) bekezdésének a) pontjában meghatározott legmagasabb, 1.500.000 forintos összeget.

[42] Kérte továbbá, hogy a másodfokú bíróság a másodfokú eljárással felmerülő perköltség megfizetésére kötelezze az alperest.

[43] Az ingatlanértékesítési területtel kapcsolatos munkaszerződéstől eltérő foglalkoztatás címén előterjesztett fellebbezését azzal indokolta, hogy az ítélet indokolása iratellenesen hivatkozik arra, hogy a terület a 2015. január 10. napjától hatályos ÁMSZ-ben az általa vezetett szakterület⁸ és szakterület⁷ szakterület ingatlanszakértői feladataiként vannak feltüntetve. Ezzel szemben az ÁMSZ-ben nem került a szakterület⁸i és szakterület⁷ szakterülethez csatolásra, hanem az ingatlanértékesítési feladatkör a korábbiakkal egyezően a problémás hitelkezelési igazgató hatáskörében maradt. Hivatkozott az ÁMSZ bevezető általános rész 2. bekezdésére, mely szerint „szakterületek feladat-, felelősségi-, és hatáskörét megváltoztatni csak jelen szabályzat útján lehet”. Ezért az egyes szakterületek felelősségi és hatáskörei egyetlen időpillanatban sem térhetnek el az írásban rögzített, igazgatóság által jóváhagyott hatásköri szabályzatoktól. Az igazgatóság az igényérvényesítés 2014 októberi kezdőidőpontját követően 2015 januárjában módosította az ÁMSZ-t, de az ingatlanértékesítést ekkor sem sorolta a szakterület⁷ szakterülethez.

[44] A 2015. február 6-án kelt jegyzőkönyvből egyértelműen következik, hogy a terület felügyeletével megbízott vezető volt, azaz ideiglenesen a felügyelete alá került csoport vezetési feladatait gyakorolta. Ehhez képest az alperes semmilyen módon nem bizonyította, hogy a munkaszerződése kiterjedt volna az ingatlanszakértői terület vezetésére is. Az elsőfokú bíróság tévesen mérlegelte tanúl tanú vallomását, illetve a személyes meghallgatása során tett előadást is. Mindkét nyilatkozatból az következik ugyanis, az ingatlanértékesítés különálló terület volt, ennek vezető feladatait ideiglenesen megbízott vezetőként látta csak el.

[45] A szabadságmegváltásra vonatkozó kereseti kérelmet fenntartva annak megfelelően kérte megváltoztatni az elsőfokú ítéletet. Változatlan álláspontja szerint a szabadságok mindegyik munkakörhöz külön-külön illetik meg.

[46] A felmentési idővel kapcsolatos kereseti kérelem vonatkozásában az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte, arra hivatkozott, hogy a köztulajdonban álló munkáltató definíciója a törvény rendelkezései szerint nem a tulajdonosi viszonyokon, hanem a tényleges döntő befolyás fennállásán alapul. Nem vitatta, hogy az Alperes¹ a felmondás időpontjában az MNB döntő befolyása alatt állt, azt azonban vitatta, hogy az MNB felett az államnak döntő befolyása lenne, hiszen mind a magyar, mind az Európai Unió jogszabályok egyértelműek, az MNB államtól való függetlenségét definitív módon tartalmazzák. Ezzel kapcsolatban hivatkozott a 2013. évi CXXXIX. törvény 1. § (2) bekezdésére és a Liszaboni Szerződés 130. cikkére. Egyebekben hivatkozott a 2013. évi CXXXIX. törvény 151. §-ára, melyből az következik, hogy az Mt. 204. § (3) bekezdését az MNB-re, illetve alkalmazottaira nem lehet alkalmazni, ha pedig magára az MNB-re, annak munkavállalóra sem vonatkoznak ezek az Mt. 204. § rendelkezései, akkor ez az MNB többségi befolyása alatt álló társaságok esetében sem lehetnek érvényesek.

[47] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében a felperes fellebbezésével támadott ítéleti rendelkezések helybenhagyását, és a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

[48] Előadta, hogy formálisan valóban csak a 2015. április 14. napján hatályba lépett ÁMSZ rendelkezik az ingatlanértékesítési terület szakterület⁷ szakterülethez tartozásáról, ugyanakkor tanúl 2014. október 15. napjától hatályos szerződés módosítása egyértelműen a szakterület⁷ szakterületről rendelkezik, mely tényt erősít tanúl tanúvallomása, a peres iratokhoz csatolt szervezeti ábra és a felperes személyes nyilatkozata is. Hivatkozott továbbá arra is, hogy a munkaszerződéstől eltérő foglalkoztatás törvényi feltétele, az ideiglenesség nem állapítható meg.

[49] A felperes szabadságmegváltásra vonatkozó igényével kapcsolatban arra hivatkozott, hogy a szabadságot nem munkakörönként, munkaköri feladatonként, hanem munkaviszonyonként kell értelmezni. Utalt továbbá arra, hogy a felmondás közlésének időpontja jelenti a szabadságmegváltás esedékességének időpontját, mely időpontban nem vitatottan a felperes már nem látta el a helyettesített szakterületekkel kapcsolatos feladatokat.

[50] Egyebekben megalapozatlannak találta a felperesnek a kollektív szerződés alapján előterjesztett kereseti kérelme vonatkozásában előterjesztett fellebbezést is, ugyanis az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása egyértelműen a többségi állami befolyás, nem pedig a többségi állami tulajdon oldaláról fejt ki az álláspontját. Mivel a Magyar Nemzeti Bank egyedüli részvényese a Magyar Állam, ezért az Mt. szerinti állami többségi befolyás úgy valósul meg, hogy a szavazati jogok 100%-ával az MNB, mint köztes vállalkozás rendelkezik. Mindezen nem változtat a felperes azon érvelése, amely szerint a jelen ügy

tárgykörétől teljesen független monetáris politika tekintetében valóban léteznek olyan szabályozási elvek, amely a jegybank ilyen irányú tevékenységének függetlenségét írják elő. Szintén nem vehető figyelembe, hogy az MNB munkavállalóira milyen szabályok vonatkoznak, ezt a kérdés nyilvánvalóan ágazati, szakmai és munkaerőpiaci szempontok alapján döntötte el a jogalkotó.

[51] Az alperes fellebbezése részben alapos, a felperes fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a munkaviszony jogellenes megszüntetésével kapcsolatos kereset vonatkozásában a felmondás indokolásának valósága és okszerűsége körében a szükséges bizonyítást lefolytatta, megállapításaival azonban nem értett egyet. Az elsőfokú bíróság a felperes joggal való visszaélés körében előadott érveit - eltérő jogi álláspontja miatt - nem vizsgálta, ezért ebben a körben szükséges az eljárás megismétlése. Az egyéb kereseti kérelmek vonatkozásában a tényállást helyesen állapította meg, és a munkakörből eltérő foglalkoztatás címén megítélt összeg számítási módját leszámítva a másodfokú bíróság az érdemi döntéssel is egyetértett.

[52] Az Mt. 64. § (1) bekezdésének b) pontja alapján a munkaviszony megszüntethető felmondással. A (2) bekezdés szerint a megszüntetés okának világosan ki kell tűnnie. A megszüntető jognyilatkozat indokának valóságát és okszerűségét a nyilatkozattevő bizonyítja.

[53] A másodfokú bíróság megállapította, hogy a felmondás indokául hivatkozott átszervezés megvalósulása szempontjából az volt a jelentős, hogy az alperes által hivatkozott szervezeti változás megtörtént-e. A bírói gyakorlat alapján átszervezésen egyaránt érteni kell a szervezeti felépítést érintő változtatást, és a korábbi feladatelosztás megváltoztatását is (Mfv.I.10.547/2005.). A felmondás indoka az volt, hogy a felperes által ellátott munkakör azért szűnt meg, mivel a felperes által vezetett szakterület önállósága megszűnt, a szakterület által ellátott munkafeladatok kibővítésre kerültek, annak vezetését az új szervezeti szintre emelet szervezeti egység vezetője veszi át.

[54] Az elsőfokú bíróság ítélete tényállásban is rögzítette, hogy 2015. augusztus 11-i hatállyal újabb ÁMSZ került elfogadásra, melynek során a négy korábbi igazgatóság feladatait két ügyvezető igazgatóság alá vonták össze. Az átszervezés a felperes szakterületét is érintette, mivel a szakterület8i és Igazgatóság51 a Igazgatóság3 (a hozzá tartozó szakterület7 és szakterület8 szakterületekkel és a Retail szakterület8 és szakterület10 Szakterületekkel), valamint a Speciális Hitelek terület szakterület9 Igazgatóság (a hozzátartozó I. és II. szakterületekkel) feladatköreinek összevonásával valósult meg. Az elsőfokú bíróság ezen megállapítását a peres iratokhoz csatolt szervezeti ábrák is megfelelően alátámasztják, melyek a módosított ÁMSZ-eken is átvezetett szervezeti változást szemléltetik.

[55] Mivel a szervezeti átalakítás a fentiek szerint igazolhatóan megtörtént, alaptalan volt az elsőfokú bíróság azon következtetése, hogy a felperes szakterületét érintően csupán

elnevezésbeli változás történt. Miután a felperes szervezeti egységét is magában foglaló Problémás Hitelek Igazgatóság teljes egészében került megszüntetésre, és összevonásra a Speciális Hitelek Terület szakterület⁹ Igazgatósággal, így jött létre a szakterület⁸i és Igazgatóság⁵1, tehát a felperes szervezeti egységéhez képest magasabb szinten is megvalósult az átszervezés, nem hivatkozhatott arra alappal a felperes, hogy a szervezeti változás az általa vezetett szakterületet változatlanul hagyta.

[56] A per eldöntése során tehát nem az volt a jelentős, hogy a megváltozott szervezeti struktúrában a felperes szakterülete által ellátott feladatok különböztek-e az újonnan létrehozott szakterület által ellátott feladatoktól, vagy hogy az elvégzett feladatok mennyisége között eltolódás igazolható-e, illetve annak sem volt jelentősége, hogy a felperes az újonnan létrehozott szervezeti egység vezetésére megfelelő kompetenciával vagy döntési jogosultsággal rendelkezett-e. Átszervezés esetén ugyanis a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozik annak eldöntése, hogy a megváltozott szervezetben kivel és milyen eljárás mellett láttatja el a feladatokat. A kiválasztás szempontja joggal való visszaélésre vagy hátrányos megkülönböztetésre hivatkozással támadható (Mfv. I. 10.358/2017/4).

[57] Az elsőfokú bíróság helytelenül következtetett arra is, hogy a 2015. augusztus 11-i ÁMSZ-ban egyértelműen látható, hogy a két korábbi SHT terület összevonásával létrejött az szakterület¹¹ Szakterület, mint különálló szakterület, a korábbiakhoz képest változatlan feladatkörrel és hitelfortfólióval, saját személyi állománnyal, amely egyérelműen nem része a Igazgatóság⁵ szakterületnek, hanem azzal azonos szintű, különálló szakterület. Ezen megállapításával kapcsolatban azonban nem vizsgálta az alperes azon érvelését, miszerint a Speciális Hitelek Terület a 2015 augusztusi átszervezés során több részre szakadt és annak nagyobb része (SHT Green) a felperes által kezelt szakterület⁷ és szakterület⁸ területtel összeolvadta alkotta meg az új Vállalatok Restruktúrálása és Igazgatóság⁵ot (VRKI). Az a tény tehát, hogy az ÁMSZ 2015. augusztus 3-i változata külön szakterületként kezeli az SHT I. és II. szakterületet, nem jelenti azt, hogy ez a korábban létezett SHT I. és SHT II. szakterületek teljes egészét tartalmazná. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre bocsátott okirati bizonyítékok közül teljes egészében figyelmen kívül hagyta az alperes által becsatolt, 2016. január 1-jei állapotot tükröző szervezeti ábrát, amiből megállapítható, hogy az összevonatként kezelt SHT terület teljes egészében hiányzik. A peres felek pedig a per során nem hivatkoztak arra, hogy az alperesi bank az SHT területet teljes egészében bármikor is megszüntette volna. Ez a körülmény az alperesi érvelést támasztja alá, hogy a 2015. augusztus 11-i szabályzatban szereplő SHT terület kizárólag a bankból kiszervezni kívánt Red területet tartalmazza, mely kiszervezés 2016. évre ténylegesen meg is valósult. Ehhez képest a bankon belül tartani kívánt Green terület azért nem szerepel a 2015. augusztus 11-i szabályzatban, mert az az újonnan létrejött VKRI szakterület részévé vált.

[58] Az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatban tévesen értékelte tanú³ tanú vallomását is. A tanúnak ugyan valóban nem lehetett rálátása a kinevezését megelőző időszakra, azonban határozottan nyilatkozott, hogy a kinevezését megelőzően már szó volt az SCU (SHT) és a szakterület⁷ terület összevonásáról és a vezetője, tanú⁶ jelezte felé, hogy elvállalná-e ezt az összevont területet. A tanú bírói kérdésre részletesen nyilatkozott mind az SCU (SHT) terület, mind a Vállalati szakterület⁷ szakterület mibenlétéről, ebből azonban nem következik, hogy a tanú kinevezését követően a két terület egymástól elkülönült volna. Kifejezetten az

összevonás előtti időszakról nyilatkozott a tanú úgy, hogy az SCU (SHT) egy külön egység volt, melynek két része a Red és a Green, a Red-et tanú6 vezette, a Green részt pedig tanú5, illetve a Restruktúrálás és szakterület7 területet a felperes vezette. A tanú kifejezetten megerősítette az átszervezési szándékot, hogy a korábban a felperes által vezetett vállalati terület és az SCU (SHT) Green terület összevonásával kapcsolatban érkezett a tanú felé a kérés, hogy elvállalná-e ennek az összevont területnek a vezetését. A Red terület vezetőjének munkaviszonyát megszüntették és ez után külön kezelték a Red SCU (SHT) ügyeket.

[59] A másodfokú bíróság azt is megállapította, hogy az átszervezés tartalmi megvalósulására nem az egyes szakterületekhez tartozó költségkódok alapján lehetett következtetni. tanú3 tanú arról is nyilatkozott, hogy a szervezeti átalakítás ellenére a kódszámok megmaradtak, tehát az SCU (SHT) Green terület megmaradt E01, a szakterület7nek a D14, a szakterület8nak pedig a K30. Az új igazgatóságnak nem volt összefoglaló kódneve, tekintettel arra, hogy ezeket el kellett különíteni, ennek megfelelően kellett adminisztrálni.

[60] A másodfokú bíróság megállapította továbbá, hogy a peres iratokhoz csatolt tanú5 által írt feljegyzés is megerősíti, hogy a VRKI terület a szakterület7 és szakterület8 és a Speciális Hitelek Terület portfóliójának összeolvadásából jött létre, és azt is, hogy a korábban kezelt D14, K30, E01 költségkódok változatlanul alkalmazásban maradtak. A feljegyzés ugyanis - az elsőfokú ítélet indoklásával szemben - nem az SHT I. és II. területek (E13/E14) összeolvadásáról, hanem a D14, K30 és az E13/E14 költségkódok összeolvadásából létrejött E01, tehát mindhárom költségkódra vonatkozóan állapítja meg a VRKI terület létrejöttét. Tartalmában ugyanezt a tényt támasztja alá a tanú4 által 2015. augusztus 12. napján küldött e-mail üzenet, mely nem a felperesi szakterület elnevezésének megváltoztatásáról, hanem az újonnan létrejött szakterület8i és Igazgatóság51ről, és az ahhoz tartozó költségkódokról ad tájékoztatást.

[61] A fentiek alapján a másodfokú bíróság nem értett egyet a felperes azon fellebbezési érvelésével, mely szerint a VRKI szervezeti egység a felperes által kezelt feladatokat végezte változatlanul, legfeljebb az egyes feladatokban következett volna be arányeltolódás. Nem annak van jelentősége ugyanis, hogy az új szervezeti egység milyen típusú feladatokat kezel, illetve hogy az egyes feladatok milyen arányban terhelik a szervezeti egységet, hanem az átszervezés szempontjából az a lényeges, hogy a munkáltató a szervezeti felépítését átalakítva a korábbi négy igazgatóságot két ügyvezető igazgatósággá alakította, ezen belül pedig a felperes által vezetett szakterületet más szakterülettel összevonva új igazgatóságot alkotott. A munkáltató döntési jogkörébe tartozik, hogy az újonnan és magasabb szinten, immáron igazgatóságként létrehozott szervezeti egység vezetésével mely munkavállalóját bízta meg.

[62] A másodfokú bíróság a felmondás okszerűségével kapcsolatban megállapította, hogy az MK 95. számú állásfoglalásból következően a bíróság a munkáltató munkaszervezetének az átszervezésére vonatkozó döntés ésszerűségét nem vonhatja vizsgálódási körébe. Az Mt. 64. § (1) bekezdésének b) pontjából következően ugyanis a munkáltatónak a felmondás indokának okszerűségét kell bizonyítania, tehát azt, hogy a munkakör megszüntetése okszerű

indokát képezi-e a munkaviszony megszüntetésének. Ebből következően nem képezheti a vizsgálat tárgyát, hogy a munkáltató célszerűen végezte-e el a munkakör megszűnéséhez vezető szervezeti átalakítást. Az elsőfokú bíróság tehát tévesen vizsgálta, hogy miért volt lényeges a munkáltató számára, hogy a felperes által kezelt szakterületet összevonja egy másik olyan szakterülettel, mely a felperes által vezetett terület feladataihoz hasonló tevékenységet végzett. A szervezeti átalakításból következik a felperes munkakörének megszüntetése, mely tény okszerűen indokolja a felperes munkaviszonyának megszüntetését.

[63] A másodfokú bíróság egyebekben megállapította, hogy a felperes keresetében arra is hivatkozott, hogy a munkáltató a felmondás jogát visszaélészerűen gyakorolta, és a felmondást ezért is jogellenesnek tartotta. Az elsőfokú bíróság – eltérő jogi álláspontja miatt - a felperes ezen hivatkozását érdemben nem vizsgálta, erre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a felmondás jogellenessége és annak jogkövetkezményei körében a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. tv. (a továbbiakban: Pp.) 252.§ (3) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot ebben a keretben a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

[64] A megismételt eljárás során az elsőfokú bíróságnak azt kell vizsgálnia, hogy az Mt. 64.§-ának megfelelő felmondással szemben a felperes keresete szerint megállapítható-e, hogy az Mt. 7.§-a alapján a munkáltató a felmondás jogát visszaélészerűen gyakorolta.

[65] Az Mt. 53. § (1) bekezdése szerint a munkáltató jogosult a munkavállalót átmenetileg a munkaszerződéstől eltérő munkakörben, munkahelyen vagy más munkáltatónál foglalkoztatni. Az (5) bekezdés szerint a munkavállaló az (1) bekezdés szerinti foglalkoztatás esetén az ellátott munkakörre előírt, de legalább a munkaszerződése szerinti alapbérre jogosult.

[66] Az alperes nem vitatta, hogy a felperes az SHT II. vezetői munkakörrel kapcsolatos feladatokat látott el 2014. december 23. napjától 2015. március 31. napjáig. Álláspontja szerint azonban a felperes nem igazolta, hogy az ezen munkakörhöz kapcsolódó valamennyi feladatot folyamatosan ellátta. Hivatkozott a bírói gyakorlatra, mely szerint a tényleges többletterhelést kell figyelembe venni az összszegszerűség megállapítása során.

[67] A másodfokú bíróság megállapította, hogy a per során rendelkezésre álló okiratok, így különösen a szanalási biztosok 2014. december 23-i megbízása nem emeli ki az SHT II. és az SHT szakterület szakterülettel kapcsolatos egyes feladatokat, hanem valamennyi vezetői feladat elvégzésével a felperest bízták meg, tehát a korábban korábbi vezető által ellátott vezetői feladatokat a megbízás szerint maradéktalanul volt köteles elvégezni. Ehhez képest az alperes csak állította, hogy a felperes nem végzett el valamennyi feladatot, arra azonban saját maga sem tudott nyilatkozni, hogy mely feladatok maradtak el. A felperes tehát bizonyította, hogy korábbi vezető korábbi munkakörét teljes egészében ellátni volt köteles és nem merült fel tényadat arra vonatkozóan, hogy bármilyen feladatot felperes elmulasztott. Mivel az

alperes nem igazolta a felperes mulasztását és azt sem, hogy korábbi vezető korábbi feladatait más személy is teljesítette, ebből következően az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes a korábbi vezető korábbi szakterületvezető valamennyi munkaköri feladatát teljesítette.

[68] Nem értett egyet azonban a másodfokú bíróság a kereset összecszerűségével kapcsolatos elsőfokú ítéleti rendelkezéssel. Az Mt. 53. § (5) bekezdéséből ugyanis nem következik, hogy a munkaszerződéstől eltérő foglalkoztatás esetén a munkavállaló a saját munkakörére megállapított munkabér mellett a más munkakörére megállapított alapbérre is jogosult lenne. A jogszabályhely helyes értelme szerint ugyanis a munkavállaló az ellátott munkakörre előírt, de legalább a munkaszerződése szerinti alapbérre jogosult. Erre figyelemmel a munkavállalót a ténylegesen ellátott munkakörre előírt alapbér illeti meg. Amennyiben a munkavállaló az eredeti munkaköri feladatai ellátása mellett, munkaidejének meghatározható részében más munkakörbe tartozó feladatokat lát el (és ez időben elkülöníthető), a díjazását lehet arányosítani. Amennyiben azonban a munkaköri feladatai ellátása mellett oly módon végez más munkakörbe tartozó feladatokat, hogy a két munkakörbe tartozó munkavégzés időtartama nem különíthető el, az általános szabály irányadó. A peres felek nem hivatkoztak arra, hogy a felperes munkaköri és attól eltérő feladatai milyen módon lennének időben elkülöníthetőek, ezért a felperes a keresettel érvényesített 2014. december 23. napjától 2015. március 31. napjáig terjedő időszakban a saját munkakörére előírt alapbér (havi 1.485.000 forint) helyett az általa hivatkozott 1.750.000 forintos alapbérre jogosult. A felperes munkabér elmaradása ezért havi 265.000 forint, a keresettel érvényesített időszakra 874.000 forint.

[69] A másodfokú bíróság a fentiek alapján az elsőfokú ítéletet ebben a körben a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján változtatta meg.

[70] A másodfokú bíróság nem találta alaposnak a felperes fellebbezését, és egyetértett az elsőfokú bíróság azon megállapításával, hogy az ingatlanértékesítési terület a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján 2014. október 20-tól a felperes szakterület⁷ szervezeti egységéhez tartozott. tanúl 2014. október 15-i szerződésmódosítása és tanúvallomása ezt a ténymegállapítást támasztja alá. A felperes tehát azért nem jogosult az ingatlanértékesítési terület vezetésével kapcsolatos ellenértékre, mert a szakterület vezetését saját munkakörén belül, mint szakterület⁷ területi vezető látta el, függetlenül attól, hogy a keresettel érvényesített időszakot átmenetinek lehet-e tekinteni vagy sem. A felperes keresetét nem támasztja alá, hogy a 2015. február 6-i jegyzőkönyvben a felperes a terület vezetésének felügyeletével megbízott vezetőként kerül megjelölésre, hiszen a felperes, mint szakterület⁷ területi vezető valóban felelős volt az ingatlanértékesítési területért.

[71] A másodfokú bíróság a fentiek alapján az elsőfokú ítéletet ebben a körben a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, hogy az Mt. 115. § (1) bekezdése szerint a szabadság nem munkakörhöz, hanem munkaviszonyhoz kapcsolódik. Az Mt. 115. § (1) bekezdése ugyanis a munkában töltött időhöz képest állapítja meg a szabadságra való jogosultságot és nem pedig az egyes munkakörökben eltöltött időhöz viszonyítva. A felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy az egyik munkaköréhez kapcsolódó szabadság kiadása esetén a másik munkakörből fakadó munkavégzési kötelezettségének eleget kell tennie, ilyen rendelkezést ugyanis a jogszabály nem tartalmaz. Az elsőfokú bíróság érvelése ezzel szemben arra vonatkozott, hogy a különböző munkáltatónál létesített több munkaviszony esetén a szabadság kiadását munkáltatónként kell megítélni, és ilyen esetben illeti meg a szabadság a munkavállalót minden egyes munkaviszonya után. A felperesnek ezért a szabadság többszöri kiadásával kapcsolatos kereseti igénye megalapozatlan volt.

[72] A másodfokú bíróság a fentiek alapján az elsőfokú ítéletet ebben a körben a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[73] A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság azon következtetésével, hogy a felperesnek a kollektív szerződésre alapított követelése alaptalan, az alperes esetében az állam többségi befolyása megállapítható. Az Mt. 204. § (1) bekezdése szerint köztulajdonban álló munkáltató a közalapítvány, valamint az a gazdasági társaság, amelyben az állam, helyi önkormányzat, nemzetiségi önkormányzat, önkormányzati társulás, térségi fejlesztési tanács, költségvetési szerv vagy közalapítvány külön-külön vagy együttesen számítva többségi befolyással rendelkezik. Az Mt. 204. § (2) bekezdése alapján többségi befolyás az a kapcsolat, amelynek alapján a befolyással rendelkező jogi személyben a szavazatok több mint ötven százalékával - közvetlenül vagy a jogi személyben szavazati joggal rendelkező más jogi személy (köztes vállalkozás) szavazati jogán keresztül - rendelkezik. A közvetett módon való rendelkezés meghatározása során a jogi személyben szavazati joggal rendelkező más jogi személyt (köztes vállalkozást) megillető szavazati hányadot meg kell szorozni a befolyással rendelkezőnek a köztes vállalkozásban, illetve vállalkozásokban fennálló szavazati hányadával. Ha a köztes vállalkozásban fennálló szavazatok aránya az ötven százalékot meghaladja, akkor azt egy egészként kell figyelembe venni.

[74] A felperes sem vitatta azt a tényt, hogy a szanálást végző MSZVK Zrt. felett a tulajdonosi jogokat a Magyar Nemzeti Bank, mint köztes vállalkozás gyakorolja, azaz 100%-os szavazati joggal rendelkezik. Azt sem vitatta, hogy erre tekintettel az alperes a felmondás időpontjában az MNB döntő befolyása alatt állt. Nem vitatta továbbá azt sem, hogy az MNB egyedüli részvényese a Magyar Állam. A felperes ezzel szemben azt vitatta, hogy az MNB felett az államnak döntő befolyása lenne. Álláspontja szerint a Magyar Nemzeti Bankról szóló 2013. évi CXXXIX. törvény 1. § (2) bekezdéséből és a Liszaboni Szerződés 130. cikkéből következően az MNB, valamint szerveinek tagjai az e törvényben foglalt feladataik végrehajtása és kötelességeik teljesítése során függetlenek, nem kérhetnek és nem fogadhatnak el utasításokat a Kormánytól, az Európai Központi Bank (a továbbiakban: EKB) és a (3) bekezdésben meghatározott esetek kivételével az Európai Unió intézményeitől, szerveitől és hivatalaitól, a tagállamok kormányaitól vagy bármilyen más szervezettől, illetve politikai párttól.

[75] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az MNB-t a Magyar Nemzeti Bankról szóló 2013. évi CXXXIX. törvényből fakadó feladatai végrehajtása és kötelességei teljesítésére megillető függetlensége nem jelenti, hogy az alperes esetében a többségi állami befolyás ne valósulna meg. Az Mt. 204. § (1) bekezdése ugyanis nem arról rendelkezik, hogy a szavazati jogokat közvetlenül a Kormánynak kellene gyakorolnia, ehhez képest az MNB a kizárólagos állami tulajdonra tekintettel nem független a Magyar Államtól. Az állam többségi befolyása az alperes esetében úgy valósul meg, hogy a szavazati jogok 100%-ával az MNB, mint köztes vállalkozás rendelkezik, amely pedig a Magyar Állam 100%-os tulajdonában áll. Megjegyzi egyebekben a másodfokú bíróság, hogy a hivatkozott 2013. évi CXXXIX. törvény 1. § (2) bekezdéséből fakadó függetlenség az MNB-t az e törvényben foglalt feladataik végrehajtása és kötelességeik teljesítése során illeti meg, a felperes pedig a per során nem hivatkozott arra, hogy az MNB ezen törvény szerinti mely rendelkezésből fakadó, mely feladata érinti az alperes tevékenységét.

[76] A per eldöntése során nem volt jelentősége, hogy a 2013. évi CXXXIX. törvény 151. §-a alapján a MNB alkalmazottaira milyen szabályok vonatkoznak, mivel a felperes nem az MNB-nél állt alkalmazásban, így rá ezen törvény szabályai nem vonatkoznak.

[77] A másodfokú bíróság a fentiek alapján egyetértett azzal a következtetéssel, hogy az alperes Mt. 204. § (1) bekezdés hatálya alá kerülése folytán az Mt. 205. § (1) bekezdésébe ütközés miatt a kollektív szerződés hivatkozott előírásai az Mt. 27. § (1) bekezdés alapján semmisek, így ezekre a felperes jogszerűen igényt nem alapíthat (Mfv.I.10.522/2017/6.).

[78] A másodfokú bíróság a fentiek alapján az elsőfokú ítéletet ebben a körben a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[79] A felperes munkaviszonyának megszüntetésével kapcsolatban előterjesztett keresethez kapcsolódó fellebbezési perköltséget és illetéket – a fellebbezéssel vitatott 17.820.000 forintra is figyelemmel - a másodfokú bíróság a Pp. 252.§ (4) bekezdése alapján megállapította a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdésének b) pontja és az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 46.§ (1) bekezdése szerint – figyelembe véve a fellebbezési illetékfizetési kötelezettség 2.500.000 forintos felső határát is -, a költség viselésének kérdésében pedig az elsőfokú bíróság határoz.

[80] A kollektív szerződésen alapuló követeléshez, a munkaszerződéstől eltérő foglalkoztatásból származó követeléshez, és a szabadságmegváltáshoz kapcsolódó kereseti pertárgyérték a Pp. 24.§ (1) bekezdése alapján 19.558.945 forint, az ugyanezen követelésekhez kapcsolódó fellebbezéssel vitatott érték 18.088.875 forint. A másodfokú bíróság a Pp. 81.§-a alapján a részleges pernyertesség arányában (a felperes 874.000 forint erejéig pernyertes) rendelkezett a kereseti és fellebbezési perköltség és illeték megfizetéséről

a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdésének b) pontja és (5) bekezdése, valamint az Itv. 42.§ (1) bekezdésének a) pontja és 46.§ (1) bekezdése szerint.

Budapest, 2020. június 18.

dr. Orosz Andrea
Lilla
a tanács elnöke

dr. Asbóth Balázs
előadó bíró

dr. Laczó Adrienn
bíró

A kiadmány hitelül:
Szoták Attila
kiadó

Az ítéletet leírta:
Szoták Attila
2020. 06. 19.